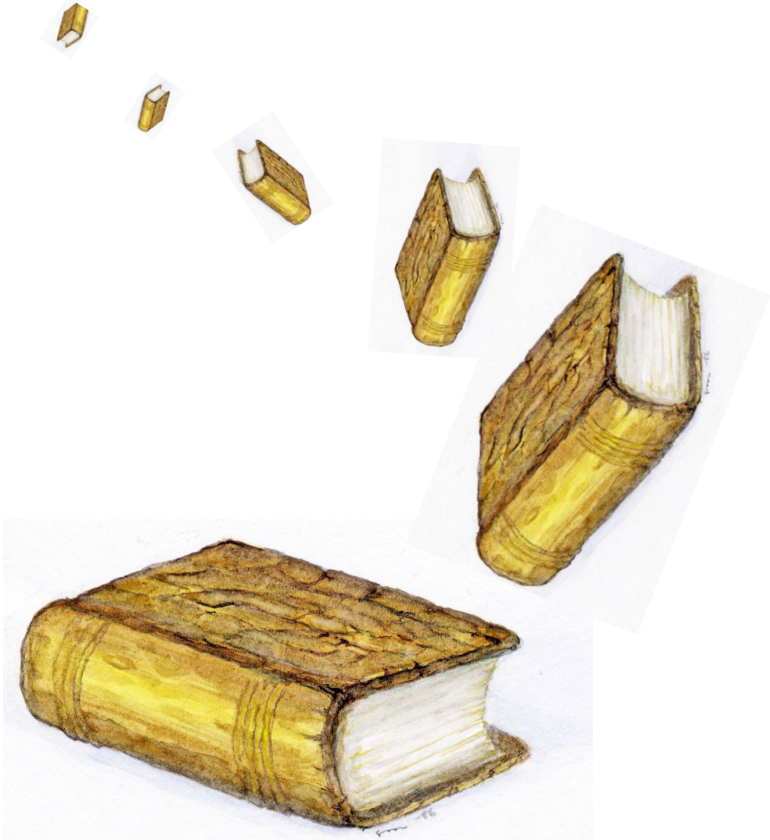

YLÄSALI

2018 3

Tervehdys Tukholman Suomalaiselta Adventtiseurakunnalta

Minä sanoin: Tahdon tulla viisaaksi.
Mutta viisaus pysytteli tavoittamattomissa.
Kaukana on kaiken sisin olemus,
syvällä, syvällä – kuka voi sen löytää?

YLÄSALI

2018 - 3

Tukholman Suomalaisen
Adventtiseurakunnan
uutis- ja yhteyslehti

Osoite:

YLÄSALI-lehti
Olof Palmes
gata 25, 1 tr
111 22 Stockholm

Pankkiyhteys:

Stockholms finska
adventförsamling
Plusgiro
19 46 61-5

Tiedonantoihin:
YLÄSALI-lehti

Maksut ulkomailta:

IBAN:

SE8295000099602601946615

BIC:

NDEASESS

Toimituskunta

Ari Laitinen

+358 40 7231754

Sinikka Mäkivierikko
falcoprofil@gmail.com

Aram Mäkivierikko
falcoprofil@gmail.com

Toimitus & Taitto:

Sinikka Mäkivierikko

Kansikuva:

Sinikka Mäkivierikko

Teksti:

Saarn. 7:23, 24

HUOM!

Kaikkien Ellen Whiten
tekstien *kursivoimnit* ja
lihavoimnit tässä lehdessä
ovat toimituksen tekemiä.

Kotisivu:

www.ylasali.se

Absoluuttisen kaipuu

”Vieläkö ajankohtainen?” Tämä kysymys lähtökohtana Kallioniemessä 7-9/9 pidetystä **Ellen G. Whitea** (1827-1915) koskevasta seminaarista pastori **Onni Rytkönen** todistaa: ”Leiri valoi uskoa siihen, että EGW oli Jumalan Hengen johdossa välittäessään Jumalalta saamiaan sanomia seurakunnalle. Toteutuneet ennustukset antavat syyn uskoa, että loputkin tapahtumat etenevät niin kuin Raamatus ja profetian hengen kautta on ilmoitettu. Voimme siis luottaa tähän ’pieneen valoon’, joka johtaa ’suureen valoon’, joka on Raamattu” (Onni Rytkönen, sms 27.9.2018).* Emme puutu nyt Whiten tuotannon teologiseen puoleen, mutta kirjassa *Elämä ja kasvatus* (Kirjatoimi 1976; alkuteos *Education* 1903) on kiintoisa yhteiskuntaa koskeva ennustus:

”Anarkia koettaa hävittää kaiken lain, ei vain jumalallista vaan myös inhimillisen. Rikkauden ja vallan keskittyminen, monien kustannuksella harvoja rikastuttavat suuret yhtymät, köyhempien luokkien yhteen liittyminen omien etujensa ja vaatimustensa tehostamiseksi, levottomuuden, mellakoinnin ja verenvuodatuksen henki, Ranskan vallankumoukseen johtaneiden oppien maailmanlaajuinen leviäminen – kaikki tämä pyrkii syöksemään koko maailman samanlaiseen taisteluun, joka järkytti Ranskaa” (*Elämä ja kasvatus*, s 216-217)

Teksti julkaistiin vuonna 1903, siis ennen yhtäkään Venäjän vallankumousta, Maon Kiinaa, Latinalaisen Amerikan, Afrikan ja Kauko-idän sissiliikkeiden ”vapaustaisteluja”. Yllättävää on, että juuri Ranskan vallankumouksen vastakkainasettelut (rikkaat/köyhät, oikeisto/vasemmisto, porvarit/työläiset) nähdään ”maailmanlaajuisen” verenvuodatuksen sytykkeenä. Vasemmiston (käyttäksemme Ranskan vallankumouksesta peräisin olevaa termiä) ideologiaahan markkinoitiin ennen kaikkea *rauhan* aatteena. Kuitenkin kommunismin uhrien (94 milj.)** määrä ylittää jopa kahden maailmansodan yhteenlasketun uhrimäärän (n. 70,6 milj.). Ennennäkemätöntä on se, miten laajamittaisesti tämän ideologian vaikutusalueilla väkivalta, nälänhätä, pakkosiirrot, vankeudet, kidutukset, joukkomurhat, etniset puhdistukset ym. kohdistuivat *oman* maan kansalaisiin *rauhan* aikana. Hedelmistään puu tunnetaan. White näyttää tunteen puun ennen kuin edes raakileet olivat näkyvissä.

Mutta miten kävi Ranskan vallankumouksen paraativersio (vapaus, veljeys, tasa-arvo) sen isäntämaassa? Suomessa kesällä vierailllut Ranskan presidentti **Emmanuel Macroni** sanoo vallankumouksen kaivaneen syvän emotionaalisen kuilun ranskalaisten sieluun. Hänen mielestään demokratiasta puuttuu jotakin, se jättää jonkinlaisen tyhjiön. ”Aikamme ihmisillä, uskoivatpa he sitä itse tai eivät, on tarve nähdä asiat muustakin kuin materialismin näkökulmasta. Heidän on saatava sammutettua toisenlainen jano, jonkin absoluuttisen jano.” Esimerkkinä absoluuttisesta hän mainitsee kuninkaan, josta ranskalaiset eivät hänen mielestään koskaan oikeasti halunneet päästä eroon.***

Ellen Whiten on kohdistunut absoluuttisuuden odotuksia – ikään kuin olisi jotenkin ratkaisevaa määritellä, onko hän profeetta vai ei. White ei asetu minkään, uskonnollisensa, totalitarismin

*) Luennot katsottavissa internetissä *Nyky aika online*/Pintaa syvemmälle

**) *Kommunismin musta kirja* (Courtois ym); Wikipedia

***) *British GQ*, 9.5.2017; *catholicneweagency.com*, 11.4.2018

Kuninkaallinen Lahja

Yksi Dresdenin kuninkaallisen linnan taideteoksista on suuri rautainen muna. Monia vuosia sitten eräs prinssi kosi Saksin prinsessaa. Prinsessa vastasi myöntävästi. Niinpä alettiin suunnitella häitä. Jonkin ajan kuluessa prinssi lähetti rakastetulleensa lahjan, mutta prinsessa oli hyvin pettynyt: lahja oli suuri, rautainen muna.

Suutuksissaan hän heitti rautamunan lattialle. Silloin se avautui, ja esiin tuli toinen, puhdasta kultaa oleva muna. Yllättyneenä ja iloisena prinsessa otti kultamunan käteensä ja huomasi sen kyljessä pienen vieterin. Hän painoi sitä, ja esiin ponnahti kultainen kukka. Kukan keskellä oli vieteri, ja kun sitä painoi, esille tuli kultainen lintu. Linnun molemmissa siivissäkin oli vieterit. Toista painaessa siivestä tuli näkyviin pieni, kultainen kruunu, toisesta kaunis timanttisormus – prinssin rakkaudenlahja rakastetulleen.

KUVALAHDE: MJ 6/1997

Yksi jalokiviseppä Peter Carl Fabergén (1846-1920) Venäjän tsaari-perheelle valmistamista, joka vuosi jonkin yllätyksen sisältävistä pääsiäismunista myytiin v. 1994 40 milj. kr.:lla. Sinut on ostettu vielä kalliimmalla hinnalla (1 Piet. 1:18, 19). Olet tosi arvokas!

Oletko sinä tietoinen, että Jumala on lahjoittanut ihmiselle mitä kauneimman ja ylevimmän rakkaudenlahjan? Gal. 4:4 kertoo: ”Kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa...” ”...ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3:16).

Minkälainen tämä Pojan rakkaus on? ”Rakkaus on väkevä kuin kuolema, kiivas ja kyltymätön kuin tuonela. Sen hehku on tulen hehkua, sen liekki on Herran liekki” (Laulujen Laulu 8:6).

Kertomuksen prinsessa löysi lahjastaan kultakukkasen. Eräessä laulussa, jonka opin jo lapsena, Jeesuksesta Kristuksesta lauletaan: ”Hän on niinkuin laakson lilja...”

Hoos. 2:19:ssä Vapahtajamme sanoo rakastetulleen: ”Minä kihlaan sinut, otan omakseni ainiaaksi, minä liitän sinut itseäni vanhurskauden ja oikeuden sitein, rakkaudella ja hyvyydellä minä liitän sinut itseäni.”

Kuten kertomuksen prinssi, joka lähetti kauniin sormuksen rakkaallensa, Jeesus Kristus pyytää meitä: ”Paina minut sinetiksi sydäntäsi vasten, pane sinetiksi ranteesi nauhaan” (Laulujen laulu 8:6). Tuosta rakkaudesta 1 Joh. 3:16 tuo julki seuraavaa: ”Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että Jeesus antoi henkensä meidän puolestamme.” Mitä teet Jumalan antamalle rakkaudenlahjalle? Otatko ilolla ja kiitollisuudella vastaan Hänet, jolla on antaa sinulle mitä moninaisempia suuren rakkauden aarteita? – *Eeva-Liisa Vihermä*

keulakuvaksi, hänhän korostaa: ”Ei riitä, että tiedämme, mitä toiset ovat ajatelleet tai opettaneet Raamatusta. Jokaisen täytyy tuomiolla tehdä tili itsestään Jumalalle, ja jokaisen tulisi nyt omakohtaisesti oppia tuntemaan totuus” (Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 176). Sillä ”viimeinen taisto” käydään Karitsaa ja niitä vastaan, joilla on ”Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko” (Ilm. 17: 11-18; Ilm. 14:12). On tiedettävä, mitkä käskyt ovat Jumalan, mitkä ihmisen. Mikä on uskoa Jeesukseen, mikä uskoa omaan uskoon johonkin.

Joku on autuas siinä uskossa, että White on Jumalan profeetta, toinen siinä, että hän on väärä profeetta, kolmas siinä, ettei hän ole profeetta lainkaan. Mikään näistä uskoista ei avaa hautaa sen jälkeen kun se kerran on sulkeutunut. ”Toivomme ainoa perusta on ansioksemme luetussa Kristuksen vanhurskaudessa” (Ellen White: *Tie Kristuksen luo*, iso tekstikoko, s. 63). Tämä mielessämme voimme myös Whitea lukieessamme vapaasti ”käydä oikeutta” puolesta ja vastaan Raamatun periaatteella: ”Koetelkaa kaikkea ja pitäkää se, mikä on hyvää” (1 Tess. 5:21).

Mutta absoluuttisen kaipuu on otettava vakavasti. Vahva johtaja, itseä ja elämää suurempaan yhteyteen kuuluminen, totuus, johon kyselemättä uskoa, lumosi miljoonia 1900-luvulla. Kukaties Ruotsin vaalien 1,1 miljoonaa ääntä puolueelle, jonka juuret ovat tällaisten ihanteiden mullassa, on vain oire tämän kaipuun uudesta tulemisesta? – *SM*

Ihmiskunta näytti olevan nopeasti vajoamassa mitä syvimpään alennustilaan. Yhteiskunnan perustukset horjuivat. Elämä oli tullut valheelliseksi ja luonnottomaksi. -- Koettaessaan hukuttaa häiritsevät ajatukset he kääntyivät epäuskon ja materialismin puoleen. He jättivät ikuisuuden pois laskuistaan ja elivät vain nykyhetkeä varten.

Kun he lakkasivat tunnustamasta Jumalaa, he lakkasivat myös arvostamasta ihmistä. Totuus, kunniallisuus, rehellisyys, luottamus ja myötätunto olivat katoamassa maan päältä. Säälimätön ahneus ja piintynyt kunnianhimo saivat aikaan yleisen epäluottamuksen. Ajatus velvollisuudesta, heikompien auttamisesta, ihmisarvosta ja ihmisoikeuksista heitettiin syrjään pelkkänä haaveena tai taruna. Tavallisia kansanhimmisiä pidettiin kuormajuhtina tai välikappaleina ja astinlautoina kunnianhimon tyydyttämisessä. Rikkautta ja valtaa, mukavuutta ja nautintoja tavoiteltiin korkeimpana hyvänä. --

Jumalan palveleminen ”hengessä ja totuudessa” oli syrjäytetty. -- Kaikkialla maailmassa uskontojärjestelmät olivat menettämässä otteensa mieleen ja sieluun. -- Ne kaikki olivat eräänlaisia velkomisjärjestelmiä. Lahjoilla ja juhlamenoilla palvojat koettivat lepyttää Jumalan hankkiakseen hänen suosionsa omiin tarkoituksiinsa.

Koska sellainen uskonto ei voinut vaikuttaa sydämeen ja omaantuntoon, se saattoi olla vain muutomenoja, jotka väsyttivät ihmisiä ja joista he – lukuunottamatta sen mahdollisesti tarjoamia ansioita – halusivat vapautua. **Siten pahuus esteettömästi lisääntyi samalla kun hyvyyden arvostaminen ja halu hyvään heikkeni.**

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 72-73

Se oli
silloin...

Entä
nyt?

Jos armon
ovi sulkeutuu,
sitä ei lyö
kiinni Jumala,
ihminen tekee
sen ihan itse.

Katsaus edellä on kuin teräväpiirtokuvaa omasta ajastamme, vaikka se käsittelee Jeesuksen ensimmäinen tulon aikaa. 2000 vuotta siten Ihmisen Poika ”tuli omaan maailmaansa, mutta hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan” (Joh. 1:11). Miten on nyt?

- uskonnonvapaus on rajoitettu tai kielletty 157 maassa
- valtio rajoittaa uskon julkista tunnustamista 131 maassa
- uskonnolliset ryhmittymät kielletty 40 maassa
- uskonnon vaihtaminen kielletty 38 maassa
- uskonnonvastaista joukkoväkivaltaa 53 maassa
- ääriuskonnolliset terroristijärjestöt aktiivisia 74 maassa

(Lähde: *Die Welt*/ Pew Research/Pew Forum on Religion and Public Life)

RUOTSISSA vaaditaan yhä kiivaammin uskonnollisten vapaakoulujen kieltämistä, koska joissain on todettu sukupuolten välistä jaottelua (tytöt ja pojat erillään) tai harjoitettu propagandaa, joka ei ole ”sopuosinussa ruotsalaisten arvojen kanssa”. Kosketuskammo uskontoa kohtaan on suorastaan patologista. Kaikki tunnustuksellisuuteen viittaava halutaan kieltää myös tunnustuksellisissa kouluissa, kristilliset mukaanlukien (juutalaiset koulut on poikkeus, niitä ei katsota uskonnollisiksi). Sosiaalidemokraatit ovat ”ylpeitä” tästä kongressipäätöksestään, mutta ennen sen säätämistä laiksi on taklattava muutama EU-säännös ja saatava poliittinen mandaatti (SVT 13.3.2018). Se ei ole selvinnyt. Hallitusneuvottelut ovat edelleen kesken – kuukausi vaalien jälkeen. – SM

Kirkolta vetoapua valtiolle?

Pariisissa korjataan yhtä sen kauneinta kirkkoa, Saint Trinitea, tietää professori **Nicklas Berild Lundblad**. Hän arvelee Ranskan presidentti **Emmanuel Macronilla** olevan meneillään samanlaisen remontin uskonnon suhteen. Hän viittaa mm. presidentin puheeseen katolisen kirkon piispainkokouksessa huhtikuussa 2018 (SvD 14.9.2018). Vaikka valtio on sekulaari, yhteiskunnan ei tarvitse sitä olla, Macron oli linjannut aikaisemmin tultuaan valituksi virkaansa (*British GQ* 9.5.2017). Piispainkokouksessa hän haastoi katoliset aktiivisesti osallistumaan poliittiseen keskusteluun.

– Kirkon ja valtion suhde on vaurioitunut, mutta meille ja minulle on tärkeää korjata se, hän lupasi. Monet Ranskan ongelmista johtuvat hänen mielestään yhteiskuntaa syövyttävästä relativismista ja nihilismistä. Niiden kitkemisesksi kirkolla olisi varmasti paljon annettavaa (catholignewsagency.com, 11.4.2018).

Simone Weiliin viitaten Lundblad toteaa ihmisen tarvitsevan sekä uskoa että epäilyä. Nihilismi kieltää meiltä molemmat, ja siitä on pakostakin seurauksena populismia ja ekstremismia, Lundblad päättelee. Macronin julistamisessa lamauttava nihilismi viholliseksi saattaa hänen mielestään hyvinkin olla itua (SvD 14.9.2018).

Dosentti **Joel Halldorf** katsoo uskonnon palanneen poliittiselle näyttämölle myös Ruotsissa. Sekulaari majoriteetti, uskonnollinen minoriteetti – kuinka paljon ja kenen pitää sopeutua/joustaa? Halldorfin mukaan on aika valtion enemmän kuunnella, arvostaa ja neuvotella uskonnollistenkin tahojen kanssa.

Professori **Per Bauhn** kavahtaa uskonnollisten ”sektiläisten” tunkua poliittisen vallan käytäville: – Sekularismi on uskontojen paras liittolainen, hän sanoo.

Raamattu ja historia antaa sängen pessimistisen kuvan valtion ja uskonnon yhteistyöstä (Ilm. 17: 11-18; 19:19, 20). Olisiko nykyaika poikkeus? Vai riippuuko se uskonnosta? – *SM*

– Yksi tärkeä osa yhteiskunnan kansalaisena olemisessä on tietää, mitä maailmassa tapahtuu, mikä rooli itsellä on kokonaisuudessa ja mitä sille asialle voi tehdä, sanoo **Cay Fukunaga** uuden (nro 25) Bond-filmin ohjaaja (DN 21.9.2018). Uskontoa pidetään yksityisasiana, mutta Jeesus puhui valtakunnasta (Mark. 1:15). Se on ollut valmiina jo luomisesta lähtien, mutta ”peritään” Ihmisen Pojan tullessa (Matt. 25: 31, 34). Läpäisemmekö kansalaisuuden ehdot? Osaammeko maan kieltä? Jeesus antaa ymmärtää, että valtakunnan salaisuudet voidaan oppia tuntemaan jo täällä (Mark. 4:11; Matt. 13:11). On mahdollista päästä kuulemaan sana: ”Tulkaa!” – *SM*

Millä mitalla

Mihin ihmisarvo
pohjimmiltaan perustuu?

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Hän, joka oli *luonut* ihmisen, ymmärsi ihmisyyden harvon. -- Jokaisessa ihmisolennossa, syvimmälleen langeneessa, hän näki *Jumalan lapsen*, jonka hän saattoi palauttaa jumalallisen etuoikeutensa piiriin. -- Kiusattuja, pettyneitä sieluja, jotka tunsivat itsensä kadotetuiksi ja olivat menehtymäisillään, hän ei tuominut vaan siunasi. --

Hänen läheisyydessään halveksitut ja langenneet saivat kokea olevansa edelleenkin ihmisiä, ja he halusivat osoittautua hänen arvonsantonsa veroisiksi. Monet sydämet, jotka näyttivät kuolleilta kaikille pyhille asioille, alkoivat uudelleen sykkiä. Useille toivottomille avautui uuden elämän mahdollisuus.

– Ellen White: *Elämä ja kasvat*us, s. 76-77

Lahja & Pakkaus

Harkitsematon sana on kuin miekanpisto, viisaan puhe on lääkettä.

– San. 12:18

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Oppi & Opetus

Tehkää kaikki *minun* opetuslapsikseni, kastakaa --ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä *minä* olen käskenyt...

– Matt. 28: 19, 20

KUVA: SINIKKA MAKVIERIKKO

Kuulen sanat: ”Olet Jumalan lahja!” Minäkö, tällainen, niin kovin keskeneräinen? Uskoin pitkään, että olen kelpo ihmiseksi. Halusin elää sellaista elämää, ettei muilla olisi moittimista.

Mutta tapahtui sellaista, mitä en odottaa osannut. Minua alettiin pienentää. Sanottiin paljon sellaista, josta tuli murhe ja raskas suru sydämeeni. Joskus joku sanoi jotain kaunista, mitä en todeksi voinut uskoa. Olen liian keskeneräinen. Herra, nousenko koskaan?

Sitten eräessä tilaisuudessa luin Raamattua ja sanoin muutaman ajatuksen luetun johdosta. Se kosketti yhtä kuulijoista ja antoi hänelle niin hyvän mielen, että hän sanoi: ”Olet Jumalan lahja!” Sain sanat – sydämeltä sydämelle. Koin: ”Mullasta nousee painunut pääni...”

Sinäkin, ystäväni, olet Jumalan lahja. Olet ainutkertainen, olet todellinen ihme! On ihanaa sulaa Herran hyvyteen.

– Raili Henttinen

Jos maapallolle ilmaantuisi vieraita ulkoavaruudesta, kastaisitteko heitä? kysyttiin jokin aika sitten jesuiitta **Guy Consolmagnolta**.

– Tottakai, mielelläni kastaisin, mutta vain jos he sitä itse pyytävät. Ennen kuin ketään voi kastaa, täytyy pystyä kommunikoimaan tämän kanssa, on varmistauduttava siitä, että kumpikin osapuoli ymmärtää toisiaan.

Samaisen haastattelun kommenttipalstalla nimimerkki **Jürgen S.** ihmettelee:

– Miksi tämä ei koske myös pikkulapsia, joita sekä katoliset että protestantit yhä pakkokastavat? Herra Consolmagnon ajattelee enemmän fiktiivisiä avaruusolioita kuin tämän Maan pienimpiä asukkaita, joihin hänen ja kirkon huolenpidon tulisi ensimmäisenä kohdistua.

Nimimerkki **Cicero** puolestaan sanoo luulleensa, että kirkko kertoisi avaruusolioille kiirastulesta ja opettaisi, kuinka siitä voi vapautua maksua vastaan. Tositteeksi saisi kuitenkin, joka on nykykielen vastine sanalle ane* (Lähde: *Die Welt*, 5.8.2018). Mitä sinä sanoisit uskonnolliselle ummikolle, jos pitäisi selostaa, miten tullaan *Jeesuksen* (ei kirkon tai jonkin -ismin) opetuslapseksi? – **SM**

*) ANEKAUPASSA kirkko myy vapautusta synnin ajallisista seurauksista, helpotuksia katumusharjoituksiin ja sovituksiksi määrättyihin tekoihin, sekä lyhennystä aikaan kiirastulesta. Anekäytäntö vakiintui läntisessä (room. kat.) kirkossa 500-900-luvulla; viitteitä kiirastulesta on 200-400-luvulta, mutta vasta vuodesta 1274 lähtien se on ollut dogmi, johon jäsenen kuuluu uskoa. Ortodoksisessa kirkossa ei ole aneita eikä kiirastulta. Kuolemassa siirrytään tietoiseen välitilaan, josta vapaudutaan viimeisellä tuomiolla (Wikipedia).

Alkuseurakunta ei tiennyt näistä opeista mitään. Jeesus ei tiennyt niistä mitään. Lapsuuden kuolemasta hän puhui unena, ei tietoisena olotilana. VT:n ”kuolleet eivät tiedä mitään” (Saarn.9:5), tuonelassa ”ei ole tekoja, ajatuksia, tietoa, viisautta” (Saarn.9:10), ”Aabraham ei meistä tiedä” (Jes. 63:16). Mutta ”kuolleet heräävät eloon, heidän ruumiinsa nousevat ylös (Jes. 26:19). Milloin? ”Viimeisenä päivänä” (Joh.6:39, 40, 54). – **SM**

Hyvät tavat – arjen ylellisyys

YS: Mitä merkitystä kohteliaisuudella on?

– Kohteliaisuudelle annetaan liian vähän arvoa. Monilta, jotka ovat sydämeltään hyväntahtoisia, puuttuu ystävällisyyttä esiintymisessä. Monet, jotka herättävät kunnioitusta rehellisyydellään ja suoruu-dellaan, ovat valitettavan puutteellisia ystävällisyydessä. Tämä puute pilaa heidän omaa onneaan ja vähentää heidän muille suorittamansa palvelun merki-tystä. Epäkohteliaat menettävät pelkäs-tä ajattelemattomuudesta useita elämän suloisimmista ja hyödyllisimmistä koke-muksista.

– Kaikilla voi olla iloiset kasvot, lempeä ääni ja kohtelias esiintymistapa. Nämä ovat henkilökohtaisen vaikutusvoiman perusedellytyksiä.

YS: Entä esimies – alainen suhteissa?

– Oikea kohteliaisuus -- ei tunnusta ihmisten välisiä luokkarajoja. Se opettaa itsekunnioitusta, kunnioittamaan ihmistä ihmisenä ja antamaan arvoa jokaiselle suuren ihmisperheen jäsenelle.

YS: Mitä ”oikea” kohteliaisuus on?

– Todellisen kohteliaisuuden perusole-muksena on huomaavaisuus toisia koh-taan. Varsinaista, kestävää kasvatusta on se, joka tekee ihmisen avarasydämisem-mäksi ja edistää kaikkiin kohdistuvaa hy-väntahtoisuutta.

– Se niin kutsuttu sivistys, joka ei joh-da nuorta kunnioittamaan vanhempiaan, pitämään arvossa heidän avujaan, suh-tautumaan kärsivällisesti heidän puuttei-

siinsa ja osoittamaan avuliaisuutta heille heidän tarpeissaan, on epäonnistunut. Se on epäonnistunut, ellei se tee häntä hie-notunteiseksi ja helläksi, jalomieliseksi ja avuliaaksi nuoria, vanhoja ja onnetto-mia kohtaan ja kohteliaaksi kaikkia koh-taan.

YS: Miksi pitäisi olla kohtelias?

– Raamattu kehottaa olemaan kohtelias. Se esittää monta valaisevaa esimerkkiä epäitsekkästä hengestä, jalosta ystä-vällisyydestä ja miellyttävästä mielen-laadusta, jotka ovat luonteenomaisia to-delliselle kohteliaisuudelle. Nämä ovat vain Kristuksen luonteen heijastusta. Kaikki maailmassa esiintyvä todellinen hellyys ja kohteliaisuus – myös niiden keskuudessa, jotka eivät tunnusta hänen nimeään – on hänestä. Hän toivoo näiden piirteiden kuvastuvan täydellisesti hänen lapsistaan.

YS: Tarvitseeko tapakulttuurista ja etikettisäännöistä välittää?

– Kunhan vain periaatteista ei tarvitse tinkiä, hienotunteisuus toisia kohtaan johtaa mukautumaan tunnustettuihin ta-poihin.

-- Arvokkain esitys, mitä koskaan on kirjoitettu seurustelutavoista, on Vapah-tajan antama kallisarvoinen ohje, samoin kuin se lausunto, jonka Pyhä Henki antoi apostoli Paavalin kautta: ”Että rakastatte toisianne, niin kuin minä olen teitä rakas-tanut” (Joh. 13:34). ”Rakkaus ei -- käyttäy-dy sopimattomasti” (1 Kor. 13:5).

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s.226, 228

Tieteellistä tahdikkuutta

Linus Torvalds, Linux-käyttöjärjestelmän pääkehittäjä, on päättänyt jäädä tauolle Linux-töistään työstääkseen epä-kunnioittavaa, hyökkäävää käytöstään, oppiakseen suhtautumaan ammattimaisemmin kollegoihin ja alaisiin silloinkin, kun nämä ovat hänen mielestään epäonnistuneet suorituksissaan.

Vielä muutama vuosi sitten hän eräissä tilaisuudessa uhosi esitettyyn yleisö-kysymykseen:

– En ole mukava ihminen, enkä välitä teistä. Välitän teknologiasta ja kernelistä – ne ovat tärkeitä minulle.

Mutta kun lahjakkaat työntekijät alkoivat kaikota firmasta huonon kohtelun vuoksi, Linus joutui tosiasian eteen: neuros ei korvaa tunneällyn puutetta. Hän onkin jo pyytänyt anteeksi raivokohtauksiaan ja lupaa hakea apua oppiakseen paremmin ottamaan huomioon toisten tunteet. Yhtenä teknisenä keinona hän harkitsee suodattimen asentamista sähköpostiinsa, niin etteivät kirosanoja sisältävät viestit lähde eteenpäin (*Iltasanomat* 17.9.2018).

Nokian hallituksen entinen puheenjohtaja, **Jorma Ollila**, ei näe raivokohtauksiaan ja huutamistaan ongelmana. Kaikkihan tuntevat hänen suorat puheensa ja temperamenttinsa... Mutta jos toimitusjohtaja **Stephen Elop** kyynelehtii Ollilan puhuttelun jälkeen, tai jos monet muutkin kokevat, että yritystä johdetaan pelolla, onko se vain ”kärjistystä”, kuten Ollila **Risto Siilasmaan** paljastukset kuittaa (*Iltasanomat* 24.9.2018)?

Torvalds ja Ollila tarkoittivat tietysti yrityksen ja alaistensa ”parasta”, ihan niin kuin **Aku Louhimieskin Tunteaton sotilas** -kuvauksissa provosoidessaan näyttelijöitä keinoilla, jotka saivat nämä voimaan pahoin, salaa itkemäänkin. Tarkoitus oli kutsua heistä esiin kykyjä,

joita nämä eivät vielä tieneet omaavansa. Mutta millä hinnalla? Onko jotain ”parasta”, mikä edellyttää toisen ihmisen ”pahentamista”? Alistamista? Nöyryytämistä? (Yle 19.3.2018).

Nykytutkimuksen valossa Raamatun periaate itsehillinnästä ja toisen ihmisen henkisestä ja fyysisestä loukkaamattomuudesta on osoittautunut jopa taloudellisesti tuottavimmaksi. Työpaikkakiusaaminen ja epäkohteliaisuus halvaannuttaa, alentaa luovuutta, laskee tuotantoa, saa monet jopa sabotoimaan tai tietoisesti minimoimaan suoritustaan.

(Lähteet: *Harvard Business Review* January-February 2013: Christine Porath, Christine Pearson: ”The price of Incivility”; *Harvard Business Review* April 2016: Christine Porath: ”An Antidote to Incivility”).

Malti on valttia

Myötätunto ja epäonnistumisen salliva, rohkaiseva ilmapiiri puolestaan lisää paitsi hyvinvointia myös innovatiivisuutta, sitoutumista ja motivaatiota, edistää kognitiivista kykyä auttaen näin paremmin ratkaisemaan vaikeita tehtäviä ja saa työntekijät panostamaan enemmän, todistavat myötätunnon vaikutusta työyhteisössä selvittäneet tutkijat Helsingin yliopiston teologisesta tiedekunnasta. Kun luotetaan ja annetaan vastuuta, se kannustaa tekemään enemmän.

– Työilmapiiristä on tullut rekrytointivaltti, sanoo professori **Anne Birgitta Pessi**. – Koska negatiiviset kokemukset jäävät mieleen paremmin kuin positiiviset, olisikin hyvä työpaikoilla pitää kiinni perushyvästä kommunikaatiosta (*HS* 30.10.2017: ”Myötätunto saa yrityksissä aikaan parempia tuloksia, sanoo suomalaistutkimus...”).

Kun nyt Jumalan Sanan tuhansia vuosia sitten kirjatut kanssakäymisen pelisäännöt on tieteellisesti todistettu hyviksi työpaikoilla, mahtaisivatkohan ne päteä seurakunnassa? Uskalletaanko soveltaa käytäntöön?

– SM

Aiheesta on julkaistu myös kirja: *Myötätunnon mullistava voima*.

Voimavirtataktiikkaa

Uskollisuus Jumalaa kohtaan tuo mukanaan uskollisuuden ihmisiä kohtaan. Siten laki suojelee jokaisen ihmisolennon oikeuksia ja yksilöllisyyttä. Se estää ylemmässä asemassa olevan sortamasta alempia ja jälkimmäisiä olemasta tottelemattomia edellisille.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 74

Olisi myös osoitettava tahdonvoiman ja itsehillinnän merkitys sekä terveyden säilyttämisessä että palauttamisessa, samoin vihan, tyytymättömyyden, itsekkyyn ja epäpuhtauden alentava ja vieläpä tuhoava vaikutus. Toisaalta olisi näytettävä iloisuudessa, epäitsekkyudessa ja kiitollisuudessa piilevä ihmeellinen elähdyttävä voima.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 186

Jokaisessa sydämessä on olemassa älyllistä ja hengellistä voimaa, käsitys oi-

keasta ja halu hyvyyteen. Mutta näitä periaatteita vastaan taistelee vastakkainen voima. -- Ihmisen luonnossa ilmenee taipumus pahaan, voima, jota hän ei ilman apua voi vastustaa. Tuon voiman torjumiseen ja sen ihanteen saavuttamiseen, jota hän sisimmässään pitää ainoana arvokkaana, hän voi saada apua vain yhdeltä voimalta. Tuo voima on Kristus. Yhteistyö tämän voiman kanssa on ihmisen suurin tarve.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 29

Vallitsevista kasvatusjärjestelmissä oli ihmisviisaus ottanut Jumalan ilmoituksen paikan. --Elämän valkeudesta he olivat kääntyneet seuraamaan omien tuliensa kipinöitä. --Koska he elivät erossa Jumalasta ja saattoivat turvautua vain ihmisvoimiin, heidän voimansa oli heikkoutta. He eivät kyenneet täyttämään edes niitä normeja, joita olivat itselleen asettaneet. — Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 73

Voiko olla hyvä jossain olematta paha?

Hänestä on sanottu: ”Hänen ammattieettinen normistonsa, ’kirurgin moraalinsa’, on kunnioitettava tiukka. Hän tuntee myös sosiaalista vastuuta, eivätkä taloudelliset kiihokkeet ole hänen luontaisen ahkeruutensa pontimia. **Timo Paavilaisen** luonteenpiirteitä ovat ystävällisyys, avuliaisuus, tasainen mielenlaatu, henkinen aktiivisuus, innostuneisuus ja myönteisyys. -- Hänen ei ole kuultu syyllistävän potilaitaan, eikä hän moiti heitä aikasemmin hoitaneita kollegoita. Hänen tekemänsä leikkaukset ovat usein pitkiä, vaikeita, rasittavia ja ’verisiä’. Silti häntä ei ole tavattu kiihtyneenä tai hermostuneena. Hänen äänensä ei kohoa leikkauksen aikana. Kriittisissä tilanteissa on havaittu lievää kolmiasteista tuotumusta: ääntään korottamatta hän sanoo ensiksi ’voi veljet’, sitten ’tytöt, tytöt’ ja lopulta kaikkein voimallisimmin ’voi pahkiainen’. -- On kuin Timo Paavilaisen olisi rikastunut ryväs kaikkein parhaita Karjalan heimon luonteenpiirteitä peräänantamattoman ahkeruuden ja parhaaseen mahdolliseen tulokseen pyrkivyyden mausteiksi. Hän ei puhu pahaa ihmisistä. -- Hän oli -- huippuluokan ammattimies ja hyvä ihminen. Puolustusministeri myönsi hänelle vuonna 1995 Sotainvalidien ansioristin erityisistä ansioista toiminnastaan suomalaisten sotainvalidien hyväksi. -- Hän täyttää erinomaisesti Konrad ReijoWaraan palkinnon saamisen edellytykset.”

Lähde: Veli Matti Huittinen: ”Vuoden 2003 Konrad ReijoWaraan palkinto Timo Paavilaiselle”, *Duodecim* nro 24/2013

Ortopedi, lääketieteen ja kirurgian tohtori Timo Paavilainen (1936-2018) oli kantava voima myös adventtikirkon piirissä. Oheinen tunnustus ReijoWara-palkinnon yhteydessä osoittaa kontaktia virtalähteeseen, joka hänen elämässään oli Jumala.

Tasa-arvon oppitunti

Kun Raamatusta haetaan malttinsa me-
nettäneen esimerkkiä, esiin nostetaan
usein Mooses. Päällisin puolin näyttää
siltä, että hänen pääsyinsä luvattuun maahan
estettiin sen vuoksi, että hän löi kal-
liota, vaikka hänen piti vain puhua sille
(4 Moos. 20:8-11).

Yhden pienen rikkeen vuoksi kymmen-
ien vuosien elämäntyön tavoite saavut-
tamatta loppumetreillä – oliko se koh-
tuullista?

Mooses oli aiemmin tappanut miehen,
ollut vähemmän diplomaattinen faraota
kohtaan, heittänyt Jumalan kirjoittamat
laintaulut murskaksi (2 Moos. 32:19), läk-
syttänyt kollegansa Aaronia kultaisen
vasikan vuoksi. Mitä oli kallion kopaut-
taminen kepillä näihin verrattuna? Kui-
tenkaan Jumala ei koskaan viittannut noi-
hin aikaisempiin episodeihin. Mitä tässä
kallioon lyömisessä oli niin ratkaisevaa?

Ensimmäinen ”moka” oli Moosek-
sen kansalle esittämä kysymys, pitäisikö
meidän (= Mooses ja Aaron) saada vettä
kalliosta. Maailman nöyryin mies (4 Moos.
12:3) unohti hetkellisesti välikappaleen
roolinsa. Hän loi vaikutelman ikäänkuin
veden saanti olisi heistä, ihmisistä, kiin-
ni. Hän otti vastuun, joka ei hänelle kuu-
lunut, ja omi kunnian, joka kuului yksin
Jumalalle.

Mutta sekään ei ollut Jumalan rekis-
teröimä rikosnimike. Hän ei moiti kii-
vastumista sinänsä, vaan paljastaa sen
taustalla olevan perusongelman: ”Te ette
uskoneet *minuun*” (4 Moos. 20:12).

Ei sanota: ette uskoneet *minua*, eli ette
totelleet, tehneet niin kuin minä käskin,
vaan: ette uskoneet *minuun* sellaisena
kuin minä olen. Annoitte minulle julki-
sen epäluottamuslauseen.

Se, että kalliosta kuitenkin tuli vettä,

vaikka Mooses löi eikä puhunut, osoit-
taa, miten hienotunteinen Jumala on: hän
ei nolannut Moosesta kansan edessä.

Mutta kalliota jouduttiin lyömään
kahdesti. Edellisellä kerralla yksi lyönti
oli riittänyt. Mitähän Mooses ehtikään
ajatella, kun ensimmäisen iskun jälkeen
mitään ei tapahtunut! Viiveellä Jumala
antoi varmasti ymmärtää: Ette *te* sitä
vettä taio, se on kokonaan *minun* aikaan-
saannostani.

Kansan pääsyn esteenä Kanaanin
maahan oli luottamuksen puute. Epää-
mällä pääsyn myös Moosekselta samasta
syystä Jumala osoitti: johtajia koskevat
samat ehdot kuin rivijäseniä. Puolueetto-
muus ja tasa-arvo on periaate, josta hän
ei tingi.

Seurakunnassa voi joku katsoa ole-
vansa ”vastuussa” ja ikäänkuin Jumalan
nimissä kiivailee asioiden puolesta ta-
valla, joka on vieras Jumalan Hengelle.
Hengellisesti edistyneemmät saattavat
kritisoida vähemmän puhdasoppisia – ja
päinvastoin: maallisemmat väheksyvät
hurskaita, pitävät heitä naiveina, tiukka-
pipoisina jne. Kaiken tämän oikeutuksen
Jeesus kumosi ottamalla ”orjan muo-
don”.

”Kristus tuli -- poistamaan sen väärän
opetuksen, millä ne, jotka väittivät tun-
televansa Jumalan, olivat antaneet hänestä
väärän kuvan” (Ellen White: *Elämä ja kasvatus*,
s. 74). Emmehän yksilöinä ja seurakuntana
vain rakentele omia väliovia ja ota lähim-
mäisiltämme tullia siitä, mikä on ilmaista
Jumalan lahjaa? Jos jossain kilpailem-
me, turvallisinta on kilpailla toistensa
kunnioittamisessa (Room. 12:10). – SM

P.S. Luulen, että Mooses on sangen tyy-
tyväinen *lopulliseen* kohtaloonsa...

Raamattu -- sisältää hallinnollisia periaatteita käytettäväksi sekä valtion hallinnon
alalla että perhe-elämän piirissä. – Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 118

Mistä kunnon ihmiset on tehty?

Kasvatuksen kivijalka

Rakkaus -- on -- tosi kasvatuksen perusta. Tämä käy selvästi ilmi laissa, minkä Jumala on antanut elämän ohjeeksi. Ensimmäinen ja suurin käsky on tämä: ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi” (Luuk. 10:27). **Rakastaa -- merkitsee jokaisen kyvyn korkeinta kehittämistä.** Se merkitsee, että koko olemuksessa – ruumiissa, sielussa ja hengessä – Jumalan kuva palautetaan ennalleen.

Toinen käsky on ensimmäisen kaltainen: ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi” (Matt. 22:39). Epäitsekkyys on kaiken todellisen kehityksen perustana. Epäitsekkäässä palveluksessa jokainen kykymme kasvaa korkeimpaan määräänsä. (Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 16, 17)

Nämä periaatteet turvaavat omaisuuden ja hengen. Kaikesta, mikä tekee luottamuksen ja yhteistoiminnan mahdolliseksi, maailma on kiitollisuudenvelassa Jumalan laille, joka on ilmaistuna hänen sanassaan ja on vielä jäljellä ihmissydamissä – joskin usein hämäränä tai melkein kokonaan hävinneenä.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 132

Kasvatusmenetelmät

Jokainen Jumalan kuvaksi luotu ihminen on saanut kyvyn, joka on läheistä sukua Luojalles: yksilöllisyyden, kyvyn ajatella ja toimia. -- Tosi kasvatuksen tehtävänä on kehittää tätä kykyä, kasvattaa nuorista ajattelijoita eikä vain toisten ajatusten heijastajia. -- Näin oppilaitoksista voi lähteä koulutettujen henkisten kääpiöiden sijasta voimakkaita yksilöitä, jotka kykenevät ajattelemaan ja toimimaan, jotka ovat olosuhteiden herroja eivätkä niiden orjia.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 17, 18

Samalla kun lapset ja nuoret saavat opettajilta ja oppikirjoista tietoa tosiasioista, heidän tulee oppia omintakeisesti tutkimaan ja erottamaan totuus.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 113

Ei riitä, että tiedämme, mitä toiset ovat ajatelleet tai opettaneet Raamatusta. Jokaisen täytyy tuomiolla tehdä tili itsestään Jumalalle, ja jokaisen tulisi nyt omakohtaisesti oppia tuntemaan totuus.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 176

Kasvatustavoitteet

Maailma tarvitsee eniten miehiä, joita ei voida ostaa eikä myydä, miehiä, jotka si-

Ajopuusta ajattelijaksi

”Minut aivopestiin”, puolustautui äskettäin eräs 22-vuotias terrorismista syytetty IS-kannattaja Ruotsissa. On kokonaisia uskontokuntia, joissa perinteet ja kollektiivi ajavat itsenäisen ajattelun edelle. Johannes Kastaja moitti linnoitautumista ”isien” taakse: ”Älkää luulko, että voitte ajatella: ’Olemmehan me Abrahamin lapsia.’” (Matt. 3: 9). Jeesukseen ei hyväksynyt veruketta ”Meidän isämme on Abraham”, vaan piti jokaista itse vastuullisena omista valinnoistaan (Joh. 8:39, 40). Niin on yhä. – SM

Jumala ei koskaan tarkoittanut ketään ihmistä olosuhteiden ja mielipiteiden ajopuuksi. Eikä hän voi pelastaa ketään jonkun toisen ”siivellä”, koska on vain ”yksi välimies”.

KUVA: SINIRIKKA LUKKIERIKKO

sintä olemustaan myöten ovat rehellisiä ja vilpittömiä, miehiä, jotka eivät pelkää kutsua syntiä sen oikealla nimellä, miehiä, joiden omatunto on yhtä uskollinen velvollisuudelle kuin magneettineula pohjoisnavalle, miehiä, jotka puolustavat totuutta, vaikka taivaat sortuisivat.

Mutta sellaista luonnetta ei saada satumalta; se ei johdu erityisistä etuuksista tai kaitselmuksen antamista luonnonlahjoista. Jalo luonne on seurausta itsekurista, alemman luonnon alistamisesta korkeamman alle – antautumisesta palvelemaan vaikuttimena rakkaus Jumalaan ja ihmisiin.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 56-57

Motivaation merkitys

Opetuksen tyrkyttäminen haluttomille ja vastaanottamattomille ei ole oikeaa kasvatusta. Henkiset kyvyt ja harrastus täytyy herättää. -- Hän joka loi mielen ja sääti sen lait, teki mahdolliseksi mielen kehittämisen näiden lakien mukaisesti.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 40

Jotta opiskelu voisi olla tehokasta, opilaan mielenkiinto on herätettävä. Tämä tulisi muistaa erityisesti sellaisten, jotka joutuvat käsittelemään taipumuksiltaan, kasvatukseltaan ja ajatustottumuksiltaan suuresti eroavia lapsia ja nuoria.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 176

Akateeminen vai käytännöllinen?

Mitä tahansa tutkimuksen haaraa etenemmekin, vilpittömästi pyrkien pääsemään selville totuudesta, joudumme

kosketuksiin näkymättömän, valtavan Älyn kanssa, joka työskentelee kaikessa kaiken kautta. Ihmismieli joutuu yhteyteen Jumalan mielen kanssa, äärellinen äärettömän kanssa. --Tähän yhteyteen perustuu korkein kasvatust.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 13-16

[Israelissa] pidettiin suorastaan syntinä, jos lasten annettiin kasvaa opettamatta heille hyödyllistä työtä. Jokaiselle nuorelle, olivatpa hänen vanhempansa rikkaita tai köyhiä, opetettiin jokin ammatti. Silloinkin kun hänet kasvatettiin pyhään virkaan, käytännön elämän tuntemusta pidettiin suurimman käyttökelpoisuuden edellytyksenä.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 44-47

Varhaiskasvatustuksen vaikutus

Lapsia ei tulisi pakottaa ennenaikaiseen kypsyytteen, vaan tulisi pyrkiä säilyttämään niin kauan kuin mahdollista heidän varhaisten vuosiensa raukkaus ja suloisuus. Mitä rauhallisempi ja yksinkertaisempi lapsen elämä on – mitä vapaampi keinotekoisesta kiihotuksesta ja mitä paremmassa sopusoinnussa luonnon kanssa – sitä suotuisampi se on ruumiillisen, henkisen ja hengellisen voiman kehitykselle.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 102

Varhaisen vaikutustuksen voiman voi nähdä ryhmisistä, epämuotoisesta puunrungosta, joka nuorena on vääntynyt ja jolle myöhemmin ei mikään maallinen voima voi palauttaa menetettyä sopusuhteisuutta. – Ellen White: *Elämä ja kasvatust*, s. 113

"Kristalliyö" 9. 10.11.1938

Saksassa natsien juutalaisia vastaan kohdistunut vainoaalto kesti itse asiassa useita vuorokausia ja oli paljon enemmän kuin lasinsirpaleita, joten tapahtumasta käytetään nykyisin myös nimitystä "marraskuun pogromit".

Eikö taaskaan enää "ei-koskaan"?

Jokaisen liikkeen tilit ja jokaisen liiketoimen yksityiskohdat joutuvat läpikäymään näkymättömien tilintarkastajain tutkimuksen.

Nämä tarkastajat ovat sen Kuninkaan edustajia, joka ei milloinkaan tee sopimusta vääryyden kanssa, ei milloinkaan katso pahaa sormien läpi eikä milloinkaan kaunistele rikkomusta.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 138

KUVA: SINIKAMAKUWERHO

"Jos on tämän maan kansalainen, ei saa unohtaa Saksan syyllisyyttä eikä esittää vaihtoehtoisia faktoja todellisuuden sijasta. Emme siedä sitä, että käsitteestä 'juutalainen' tulee taas haukkumasanana koulujen piholla," jyrisi Saksan entinen liittopresidentti **Joachim Gauck** vuosi sitten kristalliyön muistopäivänä Augsburgin synagogassa (yksi harvoista tuholta säilyneistä). Hän puhui ensisijaisesti *Unohdusta vastaan – Demokratian puolesta* -yhdistyksensä edustajana.

Samassa tilaisuudessa **Henri G. Brandt**, hävitystä aikoinaan Münchenissä seurannut, nyt 90-vuotias rabbiini, muisteli: "Oli kuin Paholainen helvetistä olisi natsien hahmossa ensi kertaa näyttänyt vihamieliset irvikasvonsa maailmalle" (Lähteet: *Augsburger Allgemeine* 9.11.2017; *Geoliono*, 2012/"Wer ist eigentlich Joachim Gauck?").

TÄNÄ VUONNA TULEE KULUNEEKSI 80 VUOTTA natsien juutalaisiin kohdistuneista marraskuun pogromeista, jotka olivat toki paljon enemmän kuin ikkunoiden särkemistä (josta nimitys kristalliyö), mutta pelkästään niiden korjaamiseen meni yli puolet Belgian (josta Saksa tavaran tilasi) lasin vuosituoannosta. Maksumiehenä juutalaiset, joiden vakuutusrahatkin ohjattiin valtiolle "vahingonkorvauksena". Juutalaisten näet katsottiin itse aiheuttaneen tuhot. "Aiheuttaminen" oli siinä, että he olivat juutalaisia.

Tuhojen käytännössä toteuttajille kerrotaan yleisön, hienosti pukeutuneiden naistenkin, osoittaneen taputtaen suosiotaan. Äitien sanotaan nostaneen lapsiaan korkeammalle, että nämä näkisivät paremmin. Juutalaisten naisten työksi jäi vandalisoitujen kotiensä korjaaminen, vietiinhän miehistä yli 30000 keskitysleireille. Kymmeniä murhattiin, tuntematon määrä pahoinpideltiin. Synagogien annettiin palaa. Liikkeiden ryöstelyä ei estetty (Wikipedia).

Brandt toteaa huolestuneena, miten "ei-koskaan-enää"-ääni on Saksassa vähemmän yksimielinen. Avoin antisemitismi on lisääntynyt monissa muissakin maissa. Kiina kirisittää otettaan kristityistä. Jos tämä on puhdistusta, kuka tätä maailmaa siivoaa?

– SM

Liian paljon jumaloidaan lahjakkuutta ja liian paljon ahnehditaan korkeaa asemaa. On liian paljon niitä, jotka eivät tahdo tehdä mitään, ellei heitä tunnusteta johtajiksi; liian paljon sellaisia, joiden täytyy saada kiitosta tai muuten he eivät ole lainkaan kiinnostuneita tekemään työtä.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 111

Porvarista aatelistoon työläisenä

Kasvatuksen tarkoitus ei ole opettaa heitä [nuoria] välttämään elämän vastenmielisiä tehtäviä ja raskaita taakkoja, vaan -- keventää työtä opettamalla parempia menetelmiä ja korkeampia tavoitteita. Opetettakoon heille, että heidän elämänsä todellisena tarkoituksena ei ole mahdollisimman suuren hyödyn hankkiminen heille itselleen, vaan heidän Luojansa kunnioittaminen siten, että he suorittavat oman osansa maailman työstä ja ojentavat auttavan käden heikommille ja oppimattomammille.

Yhtenä syynä siihen, miksi ruumiillista työtä on pidetty halpa-arvoisena, on se huolimaton ja ajattelematon tapa, millä sitä niin usein on suoritettu. Sitä on tehty pakosta eikä vapaaehtoisesti. Tekijä ei ole paneutunut siihen koko sydäimestään. **Siksi hän ei ole säilyttänyt itsekunnioitustaan eikä saanut osakseen toistenkaan arvonnantoa.**

Käytännöllisen työn opetus korjaisi tämän erheen. Se totuttaisi täsmällisyy-

teen ja perusteellisuuteen. Oppilaat oppisivat tahdikkuutta ja järjestelmällisyyttä. He oppisivat säästämään aikaa ja toimimaan ripeästi. Oppilaille ei olisi ainoastaan opettava parhaimpia menettelytapoja, vaan heitä olisi myös innostettava jatkuvasti edistymään. Olkoon heidän päämääränään tehdä työ niin täydellisesti kuin se ihmisäivoille ja käsille on mahdollista.

Tällainen opetus tekee nuorista työn mestareita eikä työn orjia. Se keventää uutтерan ahertajan osaa ja **aateloivatimattomimmankin toimen**. Sellaiselle joka pitää työtä pelkkänä raadantana ja ryhtyy siihen itsekylläisen tietämättömänä pyrkimättä lainkaan edistymään, työ tuleekin todella osoittautumaan taakaksi. Mutta ne jotka tajuavat, että vaatimattominkin työ edellyttää tietoa ja taitoa, näkevät siinä ylevyyttä ja kauneutta – ja he nauttivat sen uskollisesta ja tehokkaasta suorittamisesta.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s.208, 209

Voima, aika ja järki ovat lainaksi annettuja aarteita. Ne kuuluvat Jumalalle.

Jokaisen nuoren tulisi päättää asettaa ne korkeimpaan käyttöön.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 56-57

Alva Sundströmille ”porvarillisen keskiluokan” kasvattina muu kuin lääkärin ammatti ei tullut kysymyksenäkään. Kaikki hänen yhteiskuntaluokkansa ikätoverit pyrkivät korkeapalkkaisein ammatteihin. Kun hän sitten itse eri syistä päätyi opiskelemaan sairaanhoitajaksi, hän totesi, miten ani harva hänen luokkataustastaan tuleva oli eksynyt tälle matalapalkka-alalle.

— Onko yhteiskunnallinen hyöty menettänyt statuksensa? hän kysyy. Hän ei kadu valintaansa. Hän suorastaan suosittelee, että useampi keskiluokkaan kuuluva jo integraationkin vuoksi hakeutuisi ammatteihin, jotka ovat välttämättömiä yhteiskunnan toimivuuden kannalta. Valtaosa hoitotyön käytännön tekijöistä Alvan työympäristössä on taustaltaan maahanmuuttajia. Sen hän kokee vain maailmankuvaa avartavana. Nähdessään, miten stressaantuneita monet opiskelupaineissaan ovat, Alva pitää parempana tinkiä elintasosta kuin palaa loppuun rahakkaan karriäärin tavoittelussa (*Lähde: DN 20.9.2018: ”Fler borgarbarn borde välja lågbetalda jobb”*).

— SM

Vaikka kaikki on nyt pahan turmelemaa, voimme kuitenkin loppuun suoritetusta työstä tuntea iloa, joka on sukua sille ilolle, mitä Jumala tunsii, kun hän kaunistaa maata katsellessaan selitti sen olevan ”sangen hyvää”.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 202

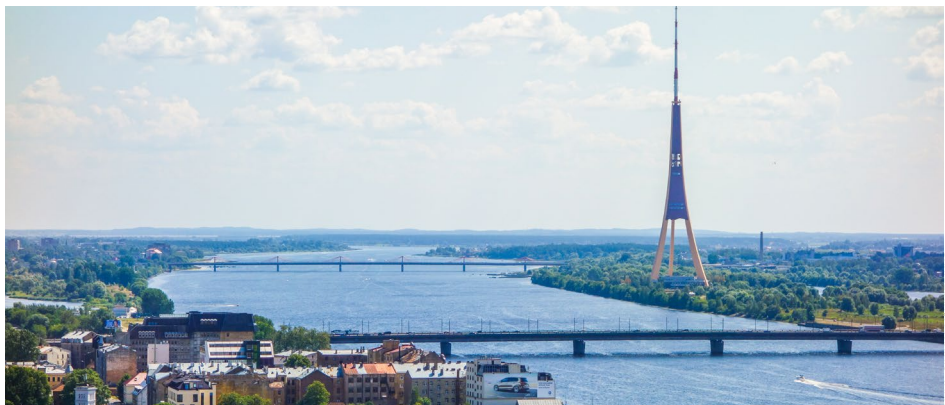
Pisarasta mereksi

Leveän, syvän joen, joka tarjoaa valtaväylän kansojen liikenteelle ja matkailulle, katsotaan hyödyttävän koko maailmaa; mutta miten on niiden pienten purojen laita, jotka ovat osaltaan muodostamassa tätä uljasta virtaa? Jos niitä ei olisi, ei olisi jokeakaan. Niistä riippuu sen olemassaolo.

Samoin jonkun suuren työn johdossa olevia henkilöitä kunnioitetaan aivankuin yrityksen menestyminen johtuisi yksinomaan heistä. Mutta menestys on vaatinut lukuisten vaatimattomien työntekijöiden uskollista myötävaikutusta – työntekijäin, joista maailma ei tiedä mitään.

Työ, josta ei saa julkista tunnustusta ja kiitosta, on maailman useimpien ahertajien osana. Ja sellaiseen osaan monet ovat tyytymättömiä. Heistä tuntuu, että elämä on mennyt hukkaan. Mutta pieni puro, joka äänettömänä virtaa metsikön ja niityn halki tuottaen terveyttä ja hedelmällisyyttä ja kauneutta, on juoksussaan yhtä hyödyllinen kuin leveä joki. Ja osallistumalla joen mudostumiseen se on mukana sellaisessa, mitä se yksinään ei koskaan olisi voinut tehdä.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 111

Daugava (Väinäjoki) on 1020 km pitkä. Alkulahteeltään Venäjältä se virtaa Valko-Venäjän ja Latvian kautta Pohjanmereen. Sen varrella on useita kaupunkeja, samoin voimalaitoksia. Ensimmäisen sillan sen yli rakensi Kaarle XII v. 1701. Venäläiset tuhosivat sen 1710. Mutta aina löytyy uusia sillanrakentajia. Nykyisin vesi on esimerkiksi Valko-Venäjän alueella melko pahoin saastunutta. Sitä ongelmaa ei ollut viikingeillä ja Hansa-kauppiailta, joille se oli tärkeä väylä itään. 'Väinä' = leveä, syvä, hiljaa virtaava joki, suvanto. Sitäkö Jumala tarjosi "Siloan hiljaa virtaavissa vesissä" (Jes. 8:6)? "Minä ohjaan Siioniin rauhan kuin virran" (Jes. 66:12). Se ei ole kuin Sulawesin salavesi 28.9.2018. Varoitus annettiin, sitten peruttiin. Tsunami ei perunut tuloaan. Uhriluku on noussut 1500:een, 200 000 on vailla humanitääristä apua. Huipputekninen hälytysjärjestelmä oli, mutta ei toiminut. Jotain puuttui.

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Suutari Suvaitsematon

Muistan kuulleen kerran eräästä vanhasta suutarista, joka oli viettänyt huonoa elämää, mutta sitte syvän katumuksen ja parannuksen kautta tullut Herran luo. Jos tämä mies tuli tekemisiin jonkun kanssa, jolla ei ollut yhtäläistä synnintuntoa kuin hänellä, epäili hän kohta hänen kääntymystensä. Turhaan oli koetettu osottaa miehelle hänen erehdyksensä. Kerran hänen seurakuntansa uskollinen paimen ja sielunhoitaja tuli tilaamaan häneltä saapasparia pojallensa. Suutari tahtoi nyt ottaa mittaa.

KUVA: SINIKKA MÄKIVIERIKKO

Kunnia juurelle

Hedelmiä ei voi tekemällä valmistaa. -- Jos sidon rypäleen vanhaan keppiin, ei se siitä muutu kepin hedelmäksi. -- Jos mielelläsi tahtoisit sisäisesti kasvaa, voi se tapahtua ainoastaan täytettyäsi sen ehdon ja edellytyksen, että tulet Jeesuksen yhteyteen.

-- Muista kumminkin, että oksa ainoastaan "kantaa" hedelmää; itse se ei sitä luo. Hos. [Hoosea] 14:9: "Minusta hedelmäsi löytyy" [1992 käännös: "minä kannan sinulle hedelmää"].

Uusi elämä meissä ei tuota hedelmää, vaan Jeesus, ja meidän elämämme vain "kantaa" eli tuo ilmi tämän hedelmän. Hedelmällisyyden alkulähde ei ole meis-

"Ei se ole tarpeen", sanoi pastori, "onhan teillä minun lestini." "Mahdotonta!" huudahti suutari. "Luuletteko, että minä voin saman lestin mukaan tehdä kaikki saappaat? Te ette ymmärrä siitä mitään." "No niin", sanoi pastori, "ja tekö luulette tosiaankin, että Jumalamme tekee meidät kaikki saman kaavan mukaan?" --

Havaitsemme, ettei ole kahta puuta eikä kahta lehteä aivan toinen toisensa kaltaista. -- Jos oikein opimme näkemään tätä moninaisuutta, silloin lakkaamme tuomitsemasta toisia Jumalan lapsia, joita on johdettu eri tavalla kuin meitä ja jotka sentähden kulkevat vähän toisenlaisia teitä.

Lähde: D.H. Dolman: *Jumalan virrassa. Raamatuntutkisteluja*. Suom. Hilja Haahti. Suomen lähetysseura, Helsinki 1915, s. 75, 76. Lainauksissa on noudatettu alkuteoksen oikeinkirjoitusta.

sä, vaan Vapahtajassamme--. Hedelmä muodostuu itsestään puun sisäisen näkymättömän toiminnan kautta.

Elämänkeskus on juuressa. Hedelmällisyys tuottaa kunniaa pikemminkin juurelle kuin oksille. -- Et tosiaankaan voi tehdä mitään omasta itsestäsi; siinä olet oikeassa. Mutta Jeesus voi sinusta jotakin tehdä. Usko Herrasta paljon, usko rajattomia! Siten häntä kunnioitat, ja luottamuksellasi ilahdutat hänen sydäntensä. --

Jos tahtoisit mielelläsi kunnioittaa puutarhuria runsaalla hedelmäsadolla, niin et saa säikähtyä, vaikka hän ottaisi veitsen ja huolellisin käsin leikkaisi syvältä, missä tarvitaan. Ei hän tahdo mitään turmella, vaan hoitaa ja karsia. Hän leikkaa pois kaiken, mikä kasvua estää, jotta mehu ei tuhlaudu turhaan. -- Muista, että sellainen leikkaus on välttämätön, jotta kantaisit paljon hedelmää; älä myöskään unohda, ettei veitsi milloinkaan leikkaa syvemmältä eikä useammin kuin on tarpeellista.

Lähde: D.H. Dolman: *Jumalan virrassa*, s. 78, 79, 80, 81. Kiitos, **Hilpi Nilsson**, kun annoit kirjasen käyttömme!

Nettilukin koukuttavat lankavyyhdet

Teini-iässä sosiaalisesti estyneelle **Maija Li Raudaskoskelle** laudat, internetin anonyymit kuva- ja keskustelufoorumit, antoivat mahdollisuuden kokea yhteisöllisyyttä. Sääntöjä ja sovinnaisuutta vastaan kapinointi, vakavilla asioilla irvailu näin-meidän-kesken, kaikelle naureskelu ja provosointi, josta ei tiennyt, oliko toinen tosissaan vai pelleilikö, osoittautui ajan mittaan ilmapiiriltään ”toksiseksi”, myrkylliseksi. Lautalaiset asenteet ja kieli alkoivat siirtyä käyttäytymiseen todellisuudessa.

Nyt Raudaskoski luokittelee netin ”törkyiset nurkat”, joita hän vuosia kului, ”henkiseksi kaatopaikaksi”.

Mutta eikö siellä luoda kontakteja yhteisten harrastusten ja intressien parissa, käsitellä ongelmia toisten samaa kokeneiden kanssa, saada kavereita, mikä oikeassa elämässä ei onnistu?

– Vertaistukena laudat eivät ole terveellisin ympäristö pahan olon parantamiseen, sillä moni lautailija itsekin voi todella huonosti, hän varoittaa.

– Laudoilla roikkuminen voi tavallaan hidastaa tai vaikeuttaa niiden ongelmien ja tilanteiden selvittämistä, jotka ylipäättään ovat ajaneet niiden pariin (Lähde: *Helsingin sanomat* 17.9.2018).

Suomen suosituimpiin kuuluva *Ylilauta*- sivusto välittää 1,5 miljoonaa viestiä kuukaudesta (käyntejä 30 milj/kk). Maailmanlaajuisesti eri lautojen langat (keskusteluketjut) kietovat miljoonia aivoja kuin hämähäkinseitit **Aitolikon** rantoja Kreikassa syyskesällä. Hämähäkit ”pitävät bileensä” ja häipyvät (*Iltasanomat* 20.9.2018). Lautojen langat eivät ole yhtä harmitomia. Ylilytys vahingontekoon ja terrorismiin, pornografia, rasismi, natsismi, antisemitismi, väkivallan ihannoiti, vihapuhe, seksuaaliset perverssitydet yms. voidaan verhota huumoriin, mutta jokainen viesti on siemen, joka tuottaa kaltaistaan satoa. Jos laudasta lautaan kylvetään tuulta, voiko muuta kuin myrskyä niittää (Hoos. 8:7)?

– SM

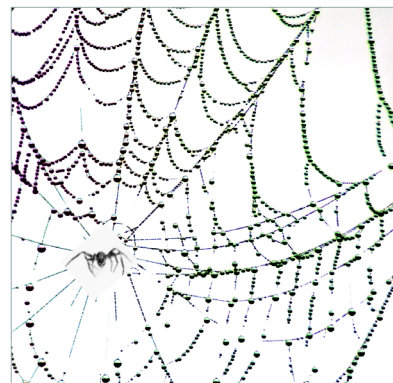
Lauta internetin kuva/keskustelufoorumi, jolla voi anonyymisti, rekisteröitymättä, lähettää kuvia/keskustella
Lautailija = käyttäjä, ”nyymi”

Mieli rakentuu siitä millä sitä ravitaan, ja meidän vallassamme on päättää, mitä ravintoa sille annetaan. Jokaisella on valta valita ne aiheet, jotka valtaavat ajatukset ja muodostavat luonteen.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 121

Ajatusten kiinnittäminen hyvään on paljon tehokkaampi suoja pahaa vastaan kuin lain ja kurinpidon luomat lukemattomat rajoitukset.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 200

KUVA: SINIRKA MAKVERIKKO

*Neljä naista tuomittiin sakkoihin kunnianloukkauksesta heidän levitettyään netissä perättömiä huhuja **Tomi Metsäkedosta**. Laulaja toivoo tuomion tuovan ”jotain rotia netti-viidakkoon”, sillä maineen menetys merkitsi hänelle myös huomattavia taloudellisia menetyksiä.*

Me ajattelemme kauhulla ihmis-syöjää, joka nauttii uhrinsa vielä lämpimästä ja värisevästä lihasta, mutta ovatko tämänkään tavan seuraukset pelottavammat kuin ovat vaikuttimien väärän esittämisen, maineen mustaamisen ja luonteen repostelemisen aiheuttama tuska ja turmio.

– Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 222

Onnistunut vierailu Kopparbergiin 1.9.2018

Väkeä tuli Suur-Tukholman alueelta, Nyhyttanista, Lindesbergistä ja tietenkin Kopparbergistä, kaikkiaan 14 vierasta Tässä muutamia otteita osallistujien palautteesta:

Kokoontumispaikka sopi mainiosti isommallekin porukalle. Hyvin ja perusteellisesti valmisteltu vierailu. Paljon vaivaa nähty. Tunnelma säilyi kotoisana, sai tavata ihmisiä, keskustella. Oli yhteenkuuluvaisuuden tunne, perhetunne.

Lähetyskertomusta, jonka esitti luterilaisen kirkon pappi, pidettiin antoisana ja mielenkiintoisena. Raamattutunti oli hyvä, joskin aikaa aiheen laajuuteen nähden oli liian vähän. Jatkossa voisi kokeilla pienryhmiin jakautumista, jotta useammat voisivat osallistua keskusteluun.

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Yllä: Hyvä ruoka ja seura kirvoitti antoisia keskusteluja. Upea sää suosi juhlijoita. Ulkoveranta toimi valoisana ruokasalina, puutarha tarjosi silmänruokaa.

Sen, joka koettaa uudistaa ihmiskuntaa,
täytyy ymmärtää sitä.

Ihmisiä voidaan saavuttaa ja nostaa vain myötätunnon, luottamuksen ja rakkauden avulla.

— Ellen White: *Elämä ja kasvatus*, s. 75

Oik.: Luterilaisen kirkon pappi **Heli Salvi** korosti, miten seurakuntatyössä ihmisten kohtaaminen, keskustelu heidän tavallisista asioistaan, on tärkeää. Työhön sisältyy toki myös jumalanpalveluksia ym. kirkollisia toimituksia eri paikkakunnilla. Ruotsin kirkko rahoittaa nämä palvelut alueen suomenkieliselle väestölle maksamalla Helin palkan.

Sapatin sana, joka oikeastaan koostui etupäässä musiikkinäytteistä (kuoromusiikkia), oli mielenkiintoinen, sitä olisi kuunnellut enemmänkin, mutta lyhyt puhe tai todistushetki olisi kuitenkin voinut olla musiikkiesittelyjen lisäksi. Tai tietokilpailu Raamatusta, adventtiliikkeen historiaa tai vaikkapa *Seurakunta laulaa* -kirjamme lauluista...

Iltapäivän tehtäväkierros oli kerrassaan mainio. Sai olla ulkona ja kävellä. Alue tuli tutuksi. Mukavan erilainen kierros. Ulkoilu ja liikunta teki hyvää, mutta kysymyksissä oli ehkä liikaa samantyyppisiä laskentatehtäviä? Joku esitti ajatuksen, että aluetta läpi mentäessä rukoiltaisiin kunkin talon asukkaiden puolesta.

Ruoka oli hyvää ja sitä riitti. Syödessä syntyi mukavia keskusteluja.

— Koonnut: Esko Mäktivierikko

KUVA: ESKO MÄKIVIERIKKO

Syksyn 2018 vierailijoita

22/9 Kaarina Villa, 13/10 Pekka Tähti (syysjuhla)
10/11 Marja-Terttu Junnikkala
1/12 Armo Kuoppakangas

Paikka: Olof Palmes gata 25, 1. krs, Tukholma.

Tiedustelut: siht. Tuulikki Hagström **08-500 81 907**

Ilmoituksemme: Ruotsinsuomalainen-lehti, s. 3

Kotisivu: www.ylasali.se

Vierailijoiden puheet kuunneltavissa kotisivulla.

Saatavana myös **cd-tallenteina**, puh. **08-500 81 907**

YLÄSALI on Tukholman suomalaisen adventtiseurakunnan yhteyslehti, johon kuka tahansa voi lähettää kirjoituksia. Kunkin jutun sisällöstä vastaa kirjoittaja. Toimituksella on oikeus muokata tekstiä.

SRK:N VASTAAVA: **0176-124 05**

Eeva-Liisa Vihermä

SIHTEERI: **08-500 81 907**

Tuulikki Hagström

Osa vieraista oli ruotsinkielisiä. **Sami Onjukka** (toinen oikealta) tulkasi. Illalla pitämässään lähtöhartaudessa Sami muistutti: Pelastus on täysin vapaaehtoinen. Jumala tarjoaa, mutta ei pakota vastaanottamaan lahjaa.

Kiitos kaikkien vieraiden puolesta! Ensi vuonna, jos ei Jerusalemissa, niin Kopparbergissä?

Iltapäivän ohjelmaan kuului tehtäväkierros lähiympäristössä. Ajatuksa ruukoilla jokaisen ohi kuljetun talon asukkaiden puolesta voisi toteuttaa muuallakin kuin Kopparbergissä?

KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

KUVA: ESKO MAKIVIERIKKO

Minun armo kelpaa? Elämä Herran tiellä ja työssä on rikkainta, mitä ihmislapsi voi koskaan elää tämän maan päällä. -- Mutta on jotakin, mikä on vielä parempaa kuin mielenkiintoisinkaan elämä. Daavid tiesi sen laulaessaan Psalmissa 63: "Sinun armosi on parempi kuin elämä." Paras, pisin ja rikkainkin ajallinen elämä päättyy kerran, mutta armon omistajalta ei voida mitään riistää. Kun ihmisen omat mahdollisuudet tässä elämässä ovat lopussa, silloin astuu esiin Jumalan armo, joka on valmistettu yksinomaan meitä syntyinlangenneita ihmisiä varten.

Armo on enemmän kuin rakkaus. Kun komea nuorukainen vie suloisen neitosen vihkialttarille, olisi suorastaan loukkaus heitä kohtaan puhua heidän suhteessaan armosta. Silloin on puhuttava rakkaudesta. Mutta armo on aivan toisenlaisen maaperän suloisesti tuoksuva kukka. Kun rakkaudesta ei enää näy jälkeäkään, kun oma hyvyys, omat voimat ja muutkin suuret lahjat ovat saaneet kovan kohtalon iskun – vasta silloin osataan antaa arvoa armolle. -- "Missä synti on suureksi tullut, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi", kirjoittaa apostoli. Tämä on se kokemus, joka on

KUVA: SINIKKA MAKIVIERIKKO

– Elsa Luukkanen

Lähde: *Laulu armosta*. Elsa Luukkanen muistelee, Kirjatoimi, 1980

Uusi normaali?

HORISONTTI

Presidentti **Donald Trump** on torjunut häneen viime kuukausina kohdistuneet syytteet valheellisina, vaikka todisteet viittaavat päinvastaiseen. Presidentin hallinto lanseerasi ensipäivinäan uuden termin: *vaihtoetoiset faktat*. Sen rinnalle on yleiseen kielenkäyttöön juurtumassa mm. ilmaisut *valeutiset* ja *totuuden jälkeinen aika*.

"Veljet keskenään..."?

Maaliskuussa 2018 venäläinen kaksoisagentti **Sergei Scripal** ja hänen tyttärensä **Julia** myrkytettiin Salisburyssa Englannissa neuvostoliittolaisella hermomyrkyllä. Scripal oli menettänyt lyhyen ajan sisällä hämärissä olosuhteissa sekä vaimonsa, veljensä että poikansa. Isä ja tytär selvisivät myrkytyksestä hengissä oltuaan viikkoja sairaalahoidossa kriittisessä tilassa. Britannian viranomaiset ovat selvittäneet tapauksen ja syyttävät myrkytyksestä kahta Venäjän sotilastiedustelupalvelun agenttia. Venäjä väittää Britannian syytöksiä valheellisiksi.

Helsingin huumepoliisin entistä päällikköä **Jari Aarniota** syytetään useista eri rikoksista, mm. huumeiden salakuljetuksesta Suomeen. Aarnio kiistää kaikki syytteet. Totuus paljastunee aikanaan.

Viime aikoina Suomessa on pantu merkille, että kansanedustajat ymmärtävät toistensa lausuntoja tahallaan väärin. Toisen sanomisista luodaan vääristelty kuva, ja tätä kuvaa vastaan sitten hyökätään. Tätä sanotaan olkiukon kyhäilyksi. Toista kansanedustajaa ei saa syyttää valehtelusta. Hänen voi kuitenkin väittää puhuvan muunneltua, vääristeltyä, vaillinaista tai valikoitua totuutta. Hänen voi myös sanoa käyttävän totuutta säästeliäästi, niukasti, huolimattomasti tai varomattomasti. Totuutta voi myös venyttää tai silittää tilanteeseen sopivaksi.

Onko valehtelusta, harhauttamisesta, paljastuneiden tosiasioiden kiistämisestä, tulossa uusi normaali? Onko meilläkin kiusaus luoda vaikkapa muista uskovista tai toisista kirkkokunnista yksipuolisia tai vääristeltyjä kuvia, joita me sitten väheksymme ja arvottomina olkiukkoina polttelemmme? Jos näin teemme, ilahdutamme suurta pettäjää, valheen isää. Vanha suomalainen sananlasku muistuttaa: "Totuus ei pala tulessakaan."

– Ari Laitinen